

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget.

N° 64

Rittende Møde.

Løverdagen den 23de Februar.

(Forts.)

Monrad (forts.) Jeg anseer det saaledes for tvivlsomt, hvorvidt det er heldigt, naar en Forandring foretages med de gjældende Bestemmelser for Indkvarteringsstaten, hvorved nu er taget Hensyn til de Fordele, som de Byer, der have Indkvartering, have af samme, naar man i Stedet for at følge disse Bestemmelser vil gaae frem efter Folkemængden, efter et arithmetisk Forhold. I Almindelighed troer jeg altsaa, at vi med vaersom Haand skulde røre ved det bestaaende System, med vaersom Haand skulde gaae ind paa at gjøre Forandring. Forsaavidt der er Tale om nye Skatter, nye Paalæg, mener jeg, at vi bør gaae den Vej, som er anvist os af Tidens Oplysning og af Tidens Anskuelse, at vi skulde lægge disse nye Skatter der, hvor de kunne udredes, paa Formue og Leilighed (Hør!), og at vi ikke skulde gaae ind paa nogen anden Vej. Men ved de gamle Skatter skulde vi røre saalidt som muligt, og tager Dem iagt for at røre ved disse gamle Skatter. Hvis de flytte dem fra det gamle Leie, hvor de ligge, saa staaer det ikke i Deres Magt at flytte dem derhen, hvor De ville, thi De ville let kunne komme til at hvile paa Formue og Leilighed. Hvis man vil røre ved disse Skatter mere end høist fornødent, lader os da gaae ind paa en ganske anden Drøftelse af dette Spørgsmaal, paa Drøftelsen af det hele Skattesystem, men jeg anseer det ikke for ønskeligt, at man nu gaaer ind derpaa.

Tscherning: Min ærede Ven, som nu satte sig, har antydet den Vej, vi kunde gaae, men han ønskede ikke, at vi skulde betræde den, medens jeg ønsker det. Deri ligger Forskjellen mellem ham og mig, jeg tilraader nemlig, at vi betræde denne Vej. Dersom de Skatter,

som her var Tale om, vare saadanne faste Skatter, som i en Række af Aar havde hvilet uforandrede paa Skatteyderne, vilde jeg give ham Ret, men alle disse Skatter maae vi vistnok lade ligge urørte, hvor de ligge (Hør!). Naar vi nemlig ville undersøge disse Skatters Beskaffenhed, ville vi finde, at de ideligt have været Gjenstand for Forandringer: saa en lille Hjælpekat til; saa en lille Hjælpekat fra, saa noget mere til paa den ene Side, saa noget mere til paa den anden Side. Og dersom Nogen vil sige, at de ere saaledes gaaede over i vort hele Matriculsvæsen, at Giendommene med Sikkerhed kunne gjøres til Gjenstand for Kjøb og Salg, troer jeg vistnok, at han tager fejl. Det har været mig hjært at høre, at den ærede Finantsminister ved denne Sag har ladet Alt staae aabent; han har indrømmet os Ret til at forandre Loven; han har kun ønsket, at vi skulde gaae ind paa dens Behandling, og det troer jeg, Ingen nogensinde har været imod. Men, gaae vi ind paa en Behandling af Loven, saa maae vi kunne gaae ind paa den med de Endringsforslag, som jeg vil foreslaae: at vi forøge Krigsskatten saameget som muligt med hvad der falder ud i de andre Skatter. Og vi kunne gjøre det roligt; thi den Forbindelse, som Finantsministeren har sagt var saa inderlig mellem de 3 Love, nemlig Finantsloven, Skatteloven og Loven om Udvæjning af Hartkornets forskjellige Maader at skatte paa, er virkelig ikke saa stor. Jeg er ikke den, som kan løse vanskelige Knuder; men denne Knude, at stille dem ad, vil jeg paatage mig at løse. Den ærede Finantsminister indrømmede, at Finantsloven kan gaae igjennem, uden at nogensomhelst af disse Love blive voterede, og han har sagt os det, fordi det er vigtigt for ham, at vi komme til Ende med Finantsloven saa snart som muligt. Jeg troer, efter at have læst det sidste Udkast om Udvæjning af Skatterne,